

10 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ é ê ë ì í î ï ó ô õ ö ø ù ú û ü ý ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMN OPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [\ ; ' : " , . / < > ?

12 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ é ê ë ì í î ï ó ô õ ö ø ù ú û ü ý ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMN OPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqr stuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [\ ; ' : " , . / < > ?

18 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ é ê ë ì í î ï ó ô õ ö ø ù ú û ü ý ÿ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMN OPQRSTUVWXYZ abcdefghijklm noprstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [\ ; ' : " , . / < > ?

Ai Cập Nhẹ 36 pts

Hạ Nhớ 18 pts

Nhớ anh như gió nhớ mây 14 pts
Như sông nhớ nước, như cây nhớ rừng.
Hạt mưa không rớt nửa chùng,
Đố ai cầm được em đừng yêu anh?
Nắng hạ xanh, nắng hạ xanh,
Kìa hoa phượng tím trên cành buông tay
Ngẩn ngơ con bướm ngừng bay!

Thảo Chi

96 pts

ã

48 pts

Trên Cành Buông Tay

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là
ghét nhau. Trải qua một cuộc
bể dâu, Những điều trông
thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ
sắc tư phong, Trời xanh quen thói
má hồng đánh ghen. Cảo thơm
lần giở trước đèn, Phong tình có
lục còn truyền sử xanh. Rằng năm
Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương
phẳng lặng, hai kinh vững vàng.
Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia
tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt
cách, tuyết tinh thần, Một người
một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân
xem trang trọng khác vời, Khuôn
trăng đầy đặn, nét ngài nở nang.
Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây
thua nước tóc, tuyết nhường màu
da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So
bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn thu
thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua
thắm, liễu hờn kém xanh. Một, hai
nghiêng nước nghiêng thành, Sắc
đành đòi một, tài đành họa hai.
Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha
nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm.
Cung thương lầu bậc ngũ âm, Nghề
riêng ăn đứt Hồ cầm một trương.
Khúc nhà tay lựa nên chương, Một
thiên bạc mệnh, lại càng nảo nhân.
Phong lưu rất mực hồng quần,
Xuân xanh sấp xỉ tới tuần cập kê
Êm đềm trướng rủ màn che, Tường
đông ong bướm đi về mặc ai. Ngày
xuân con én đưa thoi, Thiều quang
chín chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm
sửa bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài
tử, giai nhân, Ngựa xe như nước
áo quần như nêm. Ngổn ngang gò
đống kéo lên, Thoi vàng vó rắc
tro tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả
về tây, Chị em thơ thẩn dan tay
ra về. Bước dần theo ngọn tiểu

khê, Làn xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước
uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối
ghềnh bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh,
Mà đây hương khói vắng tanh thế
mà? Vương Quan mới dẫn gần xa:
Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi
danh tài sắc một thì, Xôn xao ngoài
cửa hiếm gì yến anh. Kiếp hồng
nhan có mong manh, Nửa chừng
xuân thoát gẫy cành thiên hương.
Có người khách ở viễn phương, Xa
nghe cũng nức tiếng nàng tìm chơi.
Thuyền tình vừa ghé tới nơi, Thì đã
trâm gãy bình rơi bao giờ. Buồng
không lạnh ngắt như tờ, Dấu xe
ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc than
khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên
ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa.
Trái bao thỏ lặn ác tà, Ấy mồ vô
chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đau
sấn mối thương tâm, Thoắt nghe
Kiều đã đầm đầm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời
rằng bạc mệnh cũng là lời chung.
Phũ phàng chi bấy hoá công, Ngày
xanh mòn mỏi má hồng phôi pha.
Sống làm vợ khắp người ta, Khéo
thay thác xuống làm ma không
chồng. Nào người phượng chạ loan
chung, 90.. Nào người tích lục tham
hồng là ai? đã không kẻ đoái người
hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén
hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa
là người dưới suối vàng biết cho.
Lầm rầm khấn khứa nhỏ to, Sụp
ngồi vài gập trước mồ bước ra. Một
vùng cỏ ấy bóng tà, Gió hiu hiu
thổi một vài bông lau. Rút trâm sẵn
giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn
câu ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm
thần Lại càng đứng lặng tần ngần
chẳng ra. Lại càng ủ dột nét hoa,
Sầu tuôn đứt nối, châu sa vắn dài.
Vân rằng: Chị cũng nực cười, Khéo
dư nước mắt khóc người đời xưa.

Rằng: Hồng nhan tự thuở xưa,
Cái điều bạc mệnh có chừa ai
đâu? Nỗi niềm tưởng đến mà
đau, Thấy người nằm đó biết sau
thế nào? Quan rằng: Chị nói hay
sao, Một lời là một vận vào khó
nghe. ở đây âm khí nặng nề,
Bóng chiều đã ngả đậm về còn
xa. Kiều rằng: Những đáng tài
hoa, Thác là thế phách, còn là
tinh anh, Để hay tình lại gặp
tình, Chờ xem ắt thấy hiển linh
bây giờ.

Một lời nói chửa kịp thưa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở
trong dường có hương bay ít
nhiều. Đè chừng ngọn gió lần
theo, Dấu giày từng bước in rêu
rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều
kinh, Nàng rằng: Này thực tình
thành chẳng xa. Hữu tình ta lại
gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị
em. Đã lòng hiển hiện cho xem,
Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài lời.
Lòng thơ lai láng bồi hồi, Góc
cây lại vạch một bài cổ thi. Dừng
dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng
đâu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lỏng buông tay khấu bước
lần dặm băng. đề huề lưng túi
gió trắng, Sau chân theo một vài
thằng con con. Tuyệt in sắc ngựa
câu giòn, 140.. Cỏ pha màu áo
nhuộm non da trời. Nẻo xa mới
tỏ mặt người, Khách đà xuống
ngựa tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh cành
dao. Chàng Vương quen mặt ra
chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới
hoa. Nguyên người quanh quất
đâu xa, Họ Kim tên Trọng vốn
nhà trâm anh. Nền phú hậu, bậc
tài danh, chương nét đất, thông
minh tính trời. Phong tư tài mạo
tốt vời, Vào trong phong nhã, ra
ngoài hào hoa.

Chung quanh vẫn đất nước
nhà, Với Vương Quan trước vẫn
là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức
hương lân, Một nền đồng Tước
khoá xuân hai Kiều. Nước non